

EGRI POSTA.

HETILAP.

EGYSZERSMIND A HEVESMEGYEI GAZDASÁGI EGYESÜLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési díj: egészévre . . . 4 frt o. é.
" " félévre . . . 2 " " "
" " negyedévre . . . 1 " " "
Egyes szám ára 10 kr.

Előfizetéseket elfogad

EGERBEN a kiadó (halpíacz 239. sz.), vagy a szerkesztő a lyceumi nyomdában;
GYÖNGYÖSÖN Fehér Zsigmond gazd. egy. titoknok ur, vagy Poplan E.
könyvkereskedése; MISKOLCZON Fraenk B. könyvkereskedése — és minden
cs. k. postahivatal.

Hirdetéseikért

fizetetik minden háromszor használt sorhely
után 6, másodsori közzétételéknél 5, harmad-
sorinál 4 kr; azonfelül bélyegadó fejében
minden hirdetéstől 30 kr o. é.

I. évi folyam.

9. szám.

Martius 2-án 1862.

KÖZÜGYEK.

A mátrai bányaezresület viszonyairól.

Az „Egri Posta“ szerkesztősége szives volt a mátrai bányaezresület programját becses lapjához mellékelve közzétenni; a miáltal midőn örvedetesen meglepődtem, úgy sajnosan vettem a hírt, miszerint a Hevesmegyében körözött két aláírási iven az aláírások igen gyéren történetek azon vidéken t. i. mely helybeli közelsége miatt leginkább in a kérdéses vállalatnál érdekelve; s mely a nagyobb kiterjedésben életbe léptetendő mátrai bányaművelésnek kiszámíthatatlan dimenziókban szétágazó, és különféle iparnemekre jövőleg kiterjedő hasznait és előnyeit a legnagyobb mértékben élvezendi. A miért is bár környékemben a részvétel-
lenség ellen épen nem panaszkodhatom, sőt az aláírások gyűjtésére fordított csekély fáradozások nem reményelt pártolással jutalmaztatott meg, szik-
ségeknél láttam e becses lapok hasábjain az általam igen tisztelt hevesmegyei közönségnek némi felvilágosítást adni oly tárgyak felett, melyek részletes előadása a programban készakarva elmellőztetett; s egyszersmind felderíteni az itt-ott hallott ellenvetéseket.

A bányászat szerencsejáték s lotteria — mondják némelyek — s ha a cserkészeti bányaművelést (Schurf vagy Hoffnungsban) értik, némileg igazuk van; de roppant áldozatokkal s tömördek előre nem látható kellemetlenségek és akadályok szerencsés elhárítása után a csiggedhetetlen kitaratás a mátrai bányászaton a cserkészeti stadiumból már rég kiemelé: 45 bányamezejében felnyitott és néhol igen mélyen kimivelt tárnáiban nyert ércei, azoknak a kellő hitelességgel bíró olvasztóhutaiban teljesített próbák szerinti értéke, némely tárnáiban fölfedezett erek állandó tartóssága, s rendes iránya és dőlése, az ujlajg fölkért szomszédmezőkben az utóbbiakat vezérfonalul követő túrások által ugyanazon érnek a kifejtelt pontoni elérése, a felülről lefelé szembe-
tűnő arányban növekvő ércz gazdagsága — nem több a vakszerencse, hanem a bányászati szaktudomány szerinti matematikai számítás tárgyai; hol a szakavatott csekély eltéréssel pontosan kiszámíthatja: miye van, munkája mibe kerül s nyereségül mi marad fen? Így szakavatottak a Györgyernek, és a szomszédmezőkben létező erek eddigi felnyitott tériségeiben fekvő érczkötömeget 1,000,000 mázsán felül becsülik, melynek mázsája, az eddigi próbák szerint, nemesezrekben általában 4—5 forint értékkel bír.

A társulatok mások pénzén akarnak boldogulni — mondják mások. Igenis, az eddigi társulatok a problematikus cserkészeti bányaművelés szerencsésen bevezetésén, s körülbelül annyit, mennyit egybevéve a műveletre költöttek, részvényjegyekben fentartván, a többi áruba bocsájtják azért, hogy a begyűlendő pénz által felállítsanak helyszínen azon érczkészítési eszközök, úgy mint olvasztóhuta, zuzerómű stb, mik nélkül a mátrai bányászat mindig csak tengni fog; kívánnak tehát 200 néhány ezer forintot, és annak érte a közös gazdaságra egy tűz, víz, s finansialis crisis ellen biztosított vagyont, mely szakértők által több millió forintba becsültetett. Mindamellett az eddigi társulatok által vagyonuk kielégítésére fentartott részvényjegy száma az általuk eddigi bányaművelésbe befektetett tőke mennyiségét alig haladja meg, s ha ennek évek óta hátramaradt kamatait számíttjuk, el sem éri; minél fogva az unio a nemtelen nyereszkesnek minden alapos gyanuja ellen tökéletesen védve van. Igaz ugyan, hogy ezen társulatok ketteje többet s nevezetesen a volt parádmátrai sokkal többet kap részvényjegyértékben, mint a műveletre költött; de általad az uniónak tárnái torkolatainál heverő 20—30 ezer mázsa érczkövet, mely egyremásra 4—5 font rezet, kevés ezüstöt, s nevezetes mennyiségű aranyat tartalmaz mázsánként, mely érczkötömeget szakértők számításai szerint 60—90 ezer forintba becsültetett, s melyből az uniónak olvasztóhuta felállítása után majdnem annyi nyereszkes leend, mennyit az unio az eddigi parádmátrai társulatnak részvényjegy értékben juttat. Ellenben, néhány társulat sokkal kevesebbet kap, mint eddig költött; nevezetesen a gyöngyös-
orosi társulatnak bányái műveletére s felszerelésére eddig fordított költségei 90 ezer forintot felül mennek; kap pedig 1200 részvényjegyet azaz 60 ezer forintot; a Vrányiféle bányaművelés közel 100

ezer forintba került, s mégis csak 40 ezer forintot érő részvényjeggyel vétetett be az unio.

Ha a mátrai bányák oly gazdagok — mond a harmadik — miért nem boldogul magától, s miért volt kénytelen a pestmátrai társulat munkálataival felhagyni? Ez ellenvetés megczáfolására ismételnem kell azt, mit már felebb említettem, t. i. hogy érczkészítési eszközöknek, mint huta, zuzalom stb. a helyszínen létezése nélkül a mátrai bányászat csak mindig tengni fog; mert a jövedelem nagyrészt fel-
emészti a fuvar, melynek költsége ellenkező esetben megkiméltetvén, osztalékkul szolgálhat s nevezetes összeget juttat e czelra. Csak vegyünk 30 ezer mázsa évenkénti bányatermelést, mi 100 munkás által könnyen nyeretethetik; ennek Szomolnokra vagy Selmezre fuvarozása 60 ezer forintot igényel, mi megkiméltetvén s az unio körülbelül 9 ezer részvénye közt felosztatván, részvényjegyenként 6 1/3 rész forintot ad, tehát mintegy 13%. A tulajdon hutakbani olvasztás egyéb előnyei részletes előadásába ereszkedni ez uttal nem fogok, mert hosszának kellene lennem; egyébiránt is, a bányaművelés előtt azok sokkal ismeretesebbek, minthogy terjedelmes tárgyalás általi capacitacionak szükségét látnám. Bányászaink azt tartják, hogy hol zuzalom és huta helyben van, 1 font réz tartalmú kő kifizeti a művelést; már pedig a mátrai bányák eddigi viszonyai közt, midőn mázsánként 2 frt fuvarbért fizetett, az aerarialis huták minden önkényének ki vala téve, és a züzereket minden felhasználás nélkül el kellett dobni, csak oly művelésből lehetett némi hasznót látni, hol az általános réztartalom 8 fonton föltul esett. Az eddigi mátrai bányászaton maró féregként rágódott egyébiránt az össze nem tartás sőt a később keserűen beharapózott vizsgálkodás is; egy volt a czél, egy nemű nehézségekkel kellett küzdenünk s mégis egymástól elválva, s egymás irányában irigység s ellenségeskedő indulattal sokszor egymásnak szantszándékosan ártottunk, hol egymást fölsegíteni kellett volna; sőt „Auri sacra fames quid non mortalia pectora cogis“ a vizsaly oly magas fokra hágott, hogy egymás vagyona elidegenítését és jövője aláadását is törekedett megkísérteni a rozszakarat; s miből pör tamadt évekig tartó, mely alatt kötte voltak az egyik fél kezei, és zsibbasztva lón a másik mozgása. Ezen kívül minden társulatnak külön, néha költségkímélés tekintetéből nem is szakértő, néha távol lakó igazgatója volt, s így a magukra hagyott hutmanok szabadon gazdálkodtanak s a munkásokra a kellő figyelet nem fordított. — A volt pest-mátrai társulatnak legnehezebb rész jutott; mint kezdő és jég-törő sokáig háladatlan helyeken az eszélyességen túlmenő kitaratással vitte nagy mértékben és tömördek költséggel turzásait, legszebb mezejét kiölte a víz, s hogy boldoguljon költséges alagműveletet kellett kezdeni, mibe elfogyott ideje s kiapadt pénztára; drága zuzeróművet állított fel egy patakon, melyen elegendő vize csak néha volt a hosszú esztendőn keresztül, olvasztó kemenczét állított fel költségkímélés miatt szerfelett olcsón ugyan, de olyat, milyennel a continens csak oly ritka helyen boldogulnak, hol jobb a készszen s nagyobb a szakértelmiség mint nálunk; hol is ezen merész vállalatához elkerülhetetlenül szükséges igen magas szak- s tapasztalati ismeretek nélküli kezelés mellett minden törekvés meghiúsult, s a szándéklott olvasztás nem sikerült, s így a szerencsétlen kísérletek s sikernélküli munkálatokba befáradt társak között kiűtött egyenetlenkedés és vizsaly a társulatot elnémitotta; s a midőn a kevésbé merész, és szerényebb körben működő többi társulatokat néhány évi sikertelen kutatások után szerencsésen oda vezérlé az őz Mátra jötevő szelleme a Lahóca hegyre, melynek gyonrába rakta le a gondviselés kincseit és felhívja a földlakóit, hogy kellő munkával kivájján azokat, hasznukra és szükségükre fordítsák.

Jelenleg az eddig különvált társulatok — egy kezdőt kivéve — egygyé olvadtának, és áthatva azon elvitázhatatlan igazságtól, hogy közös erővel célhoz érnek, s nagy haszonnal művelhetik bányáikat, alkották a mátrai bányaezresület, mely nem álam, nem ábránd már, hanem tiszta való, minthogy tudtomra is már annyi részvény jegyezve van, a mi a gazdagabb érczek helybeni értékesítésére elkerülhetetlenül megkívánható; az aláírás ívek pedig most levén javában körözötték alatt, erős a hitem s reményem, hogy a megkívántató szám el fog kelni, s ha

pedig nem, itt van a vállalkozó külföldi különféle ajánlataival, mihez azonban csak a végszükségben nyulunk; mert annyi hazafiság lakik az unio élén álló honfiakban, miszerint szívből kívánják s mindent elkövessenek, hogy a Mátra gazdag ásványtelepzetit hasznát, és áldását azon föld lakossága nyerje, és élvezze, melynek kebelébe rakta le a kincseket a teremtő alkotó keze.

Erdey Pál.

LEVELEZÉSEK.

Pesti levelek.

XVI.

Nini papa „vörös herceg“! mutatja atyjának e szavakat a kis diák, betízve az újság lapjait — olyan vörös fejű, vörös nyelvű herceg ez, mint mikor Tóni bácsi Mikulásnak öltözött, hogy Laczikát megijesztesse és imádkozni tanítsa?

— Olyan kisfiam — felelt az apa mosolyogva kis fia észjárásán — csakhogy ez a vörös Mikulás nem Laczikát ijeszgeti, és nem is imádkozni akar tanítani. — No lám, még a gyermeknek is hogy szemébe tűnt az a vörös epitheton, mely a napi lapok hasábjain oly sűrűn megfordult s még most is többször megfordul. Ime a „plombplomb“ herceg, hogy kinőtte magát lassan „vörös herceggé“, s ha valaha kiérdemelte az epitheton, azt legméltóbban most tűzheti halantéka körül. De miért épen Napoleon herceg az, kit nyilatkozataiért mindjárt „vörösnek“ czimez a világ? Nem ugyanazon elveket vallja-e az europai forradalom — e szót a maga jelentőségében akarjuk használni — melyeket Napoleon herceg magának ismer? Nem hallottunk-e az angol kabinettől hasonló alapnézeteket nyilvánulni, és az olasz kormány hányszor elismételte már ezeket? A vörös herceg dobott is most olyan rágnivalót Európának, hogy aligha ki nem török benne sok romlott fog, melyet még csak a könyörtület tart. Politikusaink sem panaszkodhatnak most, hogy unalmas lesz a farsang három napja, s az árpalének magasra duzzadó habja mellett nem lesz miről bölcselkedni. Napoleon hg nyújtott erre is elég bő tárgyat, úgy hogy még a bójtre is jut belőle, ha csak addig más kézzel foghatóbb politizálási anyagról nem lesz gondoskodva.

— Még párnapp, s a farsang, az az „egyhangu“ „unalmas“ farsang csak egy a múlté lesz, mintha csak a legzajosabban folyt volna le; de emléke, mint a jótét és irgalmasság napjai, a messze jövőben is fog élni. És valóban jelen helyzetünkhöz képest, midőn a megpróbáltatás nehéz napjait az elemek is csak nehezíteni igyekeztek, a farsangot szebben, nemesebben nem tölthetjük volna. Vagy lehet-e szebb s nemesebb időtöltés, mint épen a jótékony-
ság gyakorlása a szenvedő emberiség iránt — s a mi legmagasztosabb a haza iránt, mint azt a lefolyt farsang minden nevezetesebb mozzanatainál láttuk — épen akkor, mikor arra a legégetőbb szükség van. De hiszszük, hogy honleányaink ajkán e tekintetben panasz nem is fog ellebbenni; mert arra ok épen nem lenne. Mindössze a regény és novellairók panaszkodhatnak legalaposabban; mert az ideai farsangból hajmeresztő elbeszélésekre, a tánczvigalmak költséges volta miatt feldult tragicus családi viszonyok leírására stb sem tér sem tárgy nem ajánlkozik. No de ez nem baj, majd gondolkodnak ók magukról, különben is minden fűszál, bokor szolgáltat most elég anyagot mind megannyi „modern“ regény megírására. Regényről levén szó, szűnkbe jut az a különös frivolitása a jelennek, hogy Angol és Franciaországban a legjelesebb regényírók most nők. Gyula i Pál ugyan mit mond erre?

— Egy hazai vállalat híre hozta hozzám épen most a szellő. Egy vállalkozó ugyanis, nevét nem tudom, egy képes lapot akar megindítani, melynek képesarnoka azon honfiak- és honleányokat fogja hozni, kik ez idén a legtöbbit tánczoltak. Mi is fel vagyunk hiva, felkérni mindazokat, kik e tekintetben érdemkoszoruzottnak hiszik magukat, hogy arczképeiket tekintve az ügy érdekességét és fontosságát, beküldeni sziveskedjenek. Figyelmeztetésül azonban megjegyezzük, hogy nem csak azon tánczolókat értjük, kik ez idén lábaikat önkénynt nyújtották ki a szepperl, mazurka stb művészi lábmozgalmak gyakorlatára, de azokat is, kik minden este szokták azt gyakorolni, hazafelé menve bachus

templomából, midőn is a nevezett isten tisztelére az utczát tánczolva futják körül, s így mint sokat tánczolókat szintén megérdemlik e kitüntetést.

Sz.

Pest, febr. 25. 1862.

Kedves barátom! Tűzzel kezdem soraimat; nem mintha valami menyörgés dolgokat akarnék megírni, de csak azt akarom felemlíteni, hogy sajátos jelenetre adott alkalmat a Széchenyi-ligeti fasalonban épen a tánczvizgalm alatt kiütközött tűz. De esuda-e, ha tűz támad ott, hol annyi szem hány szikrákat, hol annyi szív lobog. A tűzről menjünk át a vízre, mely hála az Urnak megkímélt bennünket romboló dühétől; de mivel a pesti lakosok élénken és hálással emlékeznek a nagyelkü segélyezésre, melyben az 1838-ki árvíz alkalmával a vidékbeliek által részesítették, mind az intézetek s társulatok, mind a magánosok sietnek, (habár a pesti pénzaristocratia közül sokan nem vagyunkhoz mért arányban) a károsultak nyomora enyhítésére áldozni. Több hangverseny is volt e czélra. Egyet a „nemzet gazdasszonyai“, is rendeztek; ez egyelőről később bővebben szölok, most csak annyit jegyzek meg, hogy ez egyet egy pestvidéki tájöltozeti csoportozatot ábrázoló képet fog a londoni világkiállításra küldeni; s e felől a mint irónő ismeretes s többek közt a Gyermekbarátban folyvást igen érdekes cikkeket közlő Vörös Esztert, hazánk legszébb matronai egyikét, mint fonó pórnőt festette le.

Igaz! készül-e már az egervideki tájviselet-kép, mert valóban kár lenne, ha az hiányzanék, mivel Eger vidéke népének viselete a legszebbek közé tartozik. A lapokban volt ugyan szó, hogy tervezetik, de talán ezen eszme is úgy jár, mint az egri hölcsők dícső tettét megörökítendő kép eszméje, melyre ugyan néhány év előtt indítványomra, mint a lapokban közölve volt, 600 pf. gyült be, de a kép festése mind eddig nem kezdetett meg. Nem lenne-e szives lapodban tudósítani, lesz-e valami ezen képből? s ha igen, ki van megbízva festésével. Ezt azonban koránsem azért kérdelem, mintha jogot igényelnék számot kérni a tiszt. hölgyektől, kik a fentebbi öszveget gyűjtötték; hanem csak azért, mert természetesen fogod találni, hogy miután az én felszólamlásomra karoltatott fel az eszme, s már több vidéki hölgy (ki akkor örömmel hallá s dícsérte az egri hölgyek ebbeli elhatározását) szöval s írásban tudokozódott tőlem e tárgyra nézve, szeretnék hasonló esetben képes lenni felvilágosítást adhatni. Egyébiránt mivel a gyűjtemény 600 fti ment, s két év előtt történt, az öszvegből s az idő óta kamatjából lehetne hanem is valami nagyszerű hanem mégis szép képet festeni, — vagy nem lenne-e jó, ha az illetők, valamely festő művészszel egyesülve, egyelőre néhány oly nagyságú, minők a Geiger által kiadott történeti képek, könyvomatokat adna ki Vörösmarthy Egervár czimű jeles költeménye illusztrálásához? Ily vállalat ha kellő ügyességgel kezeltetnék, kétségtelenül szép pártolásra találna a hölgyek casinók stb részéről, s szépen jövedelmezne. Beszélj e tekintetben a lelkes Nánásy né urhölgygyel, s az illetőkkel s ha elfogadják tervemet, szivesen kész vagyok itt egy festővel értekezni, a könyvmondással végezni s általában az egész vállalat kivitele gyakorlati részét t. i. az előfizetéseire felhívó ívek szétküldését, az illusztrálendő helyeknek a költeményből ki jelezését stb. magamra vállalni. Biztosan mondhatom, hogy azon nagyszámú lelkes hölgyek közül, kik irodalom érdekében a két haza minden részében buzgólnak szivesek, e tekintetben is szép eredményt fognak szerezni.

Régi jó pajtásod
Remellay Gusztáv.

Gyöngyös, febr. közepén 1862.

Szerkesztő ur! Megtisztelő bizalmas felhívásának engedve, bekopogtatok én is az „Egri Posta“-ba; nem rettegve ama veszedelmektől, miknek valamely lap gyöngyösi levelezője csak egy szóért is — mint alább kimutatni fogom — kitéve vagyok.

Farsang van, arról kellene szólni; de a mostani kor viszonyai olyanok, hogy az embereknek nem igen van kedvök farsangolni. Ama fellegek, melyek édes hazánkra árnyt s borít, kétséges homályt vetnek, annak fia s leányai szívére is nehezdednek; s a különben eléggé zajos farsangot búskomoly csenddéz varázsolják, melyet csak is néha-néha a mesterlegények által tartatni szokott lakozások törnek meg némileg, de ezek is gyérebbek mint a mult évié. Ehhez járulnak a minden jó honfit szomorító ama sajnós hírek, miket lap, lap után hoz: mennyire pusztítja drága honunk legtermékenyebb vidékeit a határain túlesapott, minden gátot elromboló, s óriási erővel mindent elárasztó víz-elem. Mint egy ösztönszerűleg tudja mindenki, hogy most filléreivel gazdálkodnia kell, hogy elnyomorodott, hajléktól, mindenétől megfosztott embertársain, honfiain segíthessen.

Részint e czélből, részint pedig, hogy a helybeli szegények fölségeléséhez a tervben levő kisdudovó-intézet felállításának alapitókijéhez, a kaszinói könyvtár gyarapításához tetemesebb összegekkel járulnunk lehessen, gr. Szapáry Imre urnak elnöklete alatt egy működvelő társulat alakult, mely a böjti időszak alatt hetenkint egy-két szini előadásra vállalkozott; mely czélra a föntisztelt gróf

urnak eszközlése folytán a család birtokában levő házi színpad nagylelkűleg átengedettett. Annak idejében ez előadásokról, mik minden tekintetben igen szép sikert ígérnek, bővebben; most csak azon ohajtást fejezem ki, hogy áldja meg a magyarok istene mindazon lelkeseket, kik az említett czélra oly nemeslelkűen vállalkoztak, és midőn másoknak és maguknak egy részt nemes mulatságot szereznek, irodalom pártolása, a művészet emelése körül fáradoznak, és főképen szükölködő felebarátainknak enyhítést szereznek.

Ezzel kapcsolathat el nem hallgathatom, hogy a Horváth György és Pozsonyi Alajos igazgatása alatt működő színtársulat a folyó év elejétől kezdve közöttünk ütötte fel tanyáját, és meglehetősen változatos előadásai által nem egy farsangi estét kellemesen fűszerezett. Ambar általában véve sok kívánni valót találunk még előadásaikban, tagadhatatlanul több tagja a színtársulatnak igen is megfelel az igényeknek s valódi hivatást, aratottságot árulnak el, bár a gyöngyösi közönség jobban méltányolná igekezetüket. A közelebbi napokban ismert honi büvésztünk Kövessy Ede is élénkítő közönségünk mulatságát pár igen sikerült előadása által.

Most valóban kifogyván az újdonságokból és érdekes közlendőkől, tudósítom a tisztelt olvasó közönséget még egy kuriozomról a provizoriumi korból. Mint több lapban, mint az „Egri Posta“-ban s így „Idők Tanujában“ is közölve volt az unjon kinevezett városi tisztviseléség; s ott a többi közt az, hogy az egyik tanácsos Gruber István a Bach-rendszer alatt városkapitány, az előtt lakatos legény volt; az említett tanácsos ama sorok közlőjéhez egy meglehetősen nyers tartalmu levelet intézett, melyben felszólítja, hogy a legközelebbi számban „mulhatlanul ezen a ljas rá g a l m a t vonja vissza“; különben ő, mint az egész hon előtt megsértett féligy meg amgy elégtételt „megszerez“ magának; az illető a kellő helyen megfélelt magáért, és a nevezetes levélnek párját is közölte; nem is akarom e becses lapok szük körét ilyenmikkel elfoglalni, hanem többek nevében csak ama szánakozásomat kell kijelentem, hogy a mai korban lehet még oly elfogult, és korlátolt elméjű egyéniség, s hozzá még Gyöngyös városának tanácsában, ki köztisztvisletben álló becsületes édes atyjának mesterségét, melyet nem mint legény, hanem köztudomásra mint tanuló inas több ideig maga is gyakorolt, szégyenelje s azt „aljas rágalomnak“ nevezze, ha valaki mellesleg azt felemlíti. Ez sértés az egész iparüző osztályra nézve, mely pedig főképen a mi korunkban szorgalma, ügyessége, haladása sokszerű tökéletesedése következtében minden jóra való honfi becsülését méltán kiérdemlé. Bár sokan, kik csak mint haszontalan heréi a társadalomnak másoknak terhére élnek, becsületes mesterséget tanulnak volna; több hasznót tettek volna a hazának, az emberiségnek, mint bármely mostani állásukban. — Eljen tehát a tisztbes ipar! Eljenek derék kézműveseink! kik a közelebbi Hevesmegyei gazdasági kiállítás alkamával is fényesen bebizonyították, hogy ők derék, munkás és tiszteletre méltó fia e honnak. Piruljon mind az, ki ez állapotot szégyeneli, ez által kisebbitve hiszi magát. A ki pedig nem tudja mi a rágalmazás, vegye elő a kátét és tanulja meg. A béke, szeretet és egyetértés Istene legyen mindnyájunkkal!

Alföldy.

HAZAI TUDÓSÍTÁSOK.

Febr. 21-én császár ő felsége a beteg magyar kancellárt, gr. Forgách Antal magas látogatásával tisztelte meg. Ezen ritka kitüntetés sokaknak azon sejtelmre adott alkalmat, hogy Bécsben is a magyar ügyek a törvényes kerékvágásba való terelése, mit utóbbi hetekben Schmerling — úgy látszik — meggátolni igekezett, újra kedvező fordulatot vett — s azon hirt is dugába dönté, mintha gr. Nádasdy már is előkészületekkel foglalkoznék, hogy működési körét magyarországi ügyekre is kiterjeszse.

Ezzel összefüggőleg megemlíti a P. L. azon tudósítását is, hogy Apponyi gróf megmarad hivatalában. A grófnak ezen elhatározása is a dolgok elébb enlített fordulatára mutat. A nemes gróf ugyan is hónapok óta sürgette felmentetését, mert nem akart a haza jogainak eltiprására anyagyilkoló eszközül szolgálni.

Ugyanazon lap írja, hogy Bécsben ismét történtek a tekintetben lépések, hogy az oroszágbírói állapítványok megszüntetessenek és helyükbe az osztrák törvénykönyv léptetessék. Az e tekintetbeni törekvésekre volt nevezetesen alapítva azon hír, hogy a magyar váltótörvény az austriaival helyettesítették. E tekintetben biztos oldalról hallom, hogy ezen pont iránt is egyesülés jött létre. Az országbírói értekezlet határozmányai hatályban maradtak, tehát a magyar váltótörvény is; csak egyes állapítványai ezen határozatoknak, melyek által az államkincstár megkárosított, mint p. a bányágyekbeliek, fognának módosítás alá vétetni. Ezen határozmányoknak az államra nézve káros következeire itt csak utólagosan, t. i. csak miután már ezen törvényjavaslathat legfelsőbb szentesítése megtörtént volt — lőnek figyelmeltetve

— Az erdélyi állapotokat a K. K. lesújtó hangon esetei. Szerinte soha sem volt tán egy ország sem oly kuszált állapotban, mint most Erdély.

A rozsgugallatok Erdélyből, legkivált a szászoktól indulnak Bécsbe. A szász nemzet bizottmányja erőszakolja azt, mi az uralkodó atyai felség „szívétől távol áll, t. i. sz. István koronájának Szilágyságon tuli részének beolvasztása a közös birodalomba. A legnagyobb baj, hogy ezen lelketlen törekvéseknek szabad tér engedtetik, s így szittatják azon pusztító tűz, mely a birodalomra s legkivált hazánkra a törvényes rend feldultával amnyi nyomort árasztott.

— Minket csak közvetlenül érdekel, mindazáltal felemlítjük, hogy a bécsi reichsrath bizottmányának ajánlata, hogy a sajtópörökre nézve esküdtiszékek hozassanak be, a szabadság elleneinek tomboló örömeire megbukott. Az e feletti vita alkalmával Zyblikewitz lengyel hazafi oly beszédet mondott, mely egész feketeségében tükrözi vissza a civilisatorok eljárását. Tschabuschnikot (Bach-féle államügyész neve) ezafola, ki az eddigi sajtó szabályokat azon állítással vélte megvédhetni, hogy Bécsben a sajtódolgokbani büntetések kilencz év óta csak 170 börtönnapra, s 480 fti bírságra rugnak. „Gácsban, uraim — mondá a derék lengyel követ — a sajtóra kimondott büntetéseket nem napok hanem esztendőök szerint számítjuk és a pénzbírságok ezekre rugnak. Pedig nálunk nincs annyi lap mint itt Bécsben; taval három független lapunk volt, az idén csak kettő van és ezekre azon kemény büntetések nem kilencz, hanem csak egy év alatt mondattak ki, az alkotmányos kormányzatnak első évében. Ezen különbségnek oka nem — miként azt sokan himni fogják — a lengyel sajtónak jellemében, hanem törvénykezésünk állapotában keresendő. Tényeket említek uraim. Bizonyos kerületben egy őrzárát alkalmával egy koldus fogatik el. A koldus siket-néma és ezt a kerületi előljáró (Bezirks-Vorsteher) gyanusnak találja. Minthogy a koldus egyáltalán szölni nem akar, az előljáró ur a keresetet azzal kezd, hogy megbotoztatja s a siket, néma marad. De hogy a koldust szölszölásra bírja, mit tesz az előljáró? Vasat ütöztet és a tüzes vassal fenyegeti a koldust. Ez nem szölni. Ekkor az előljáró mellbe döfi a koldust s miután a kintzett most sem szölni, másodsor és harmadsor is ismétli az előljáró bár vállaltását. A dolgot titok nem maradt. Az előljáró pörbe fogatott, azonban a fölebbezés útján ártatlannak nyilvánított és büntetése csak abban állott, hogy az egyik kerületből a másikba tétett át.“ Zyblikewitz több hasonló esetet beszélt el, a jobb érzetűek elszörnyűködésére, a civilisatorok pirulására. Kérdésekkel ostromolták a szölnöket, de ő mindenre megfelelt, sőt a hivatalnokok mellett viaskodott Lasser minister kívánságára bizonyítványokat is tett le a ház asztalára.

JÓTÉKONYSÁG.

Eger, febr. 26.

A munka és erdemek között megöszült, a még mindig fiatal lelki jeles hazafi, t. Szajoli Fejér István, földbirtokos ur f. hó 22-én következő levéllel lepte meg a reeski derék plebánost, nt Szinay Ferencz urat: N. N! „A tiszta-szajoli iskolás gyermekek számára ide esatolok csekély alapítványul 300 o. é. firtot, hogy ennek kamatjai évenkint a jóerkölesű, jobb tanuló gyermekek közt böles itéltel, erdem szerint ösztöndíjakul kiosztassanak. Teljes bizodalommal kérem, méltóztatssék az a nemléltóságú érsék ő exjának bejelenteni azon kérelemmel: hogy az egri főkáptalan felügyelete alatt kezelt alapítványokhoz esatoltatván, évi kamatjai a népnek keresztényi és polgári erényekbeni nemesbítésé szent ez eljára rendesen kiszölgáltassanak, és erről a tiszta-püspöki esperes-plebános urat hivatalosan értesitetni kegyeskednék. Különös tisztellettal változatlanul vagyok

alázatos szölgája
Fejér István s. k.

A nemes tettnek commentárja magunkba e sorokban van s mi csak azt teszszük hozzá: teljesen egyetértünk a nagyérdemű jeles férfival, hogy a népnek keresztényi és polgári erényekre nevelése azon legszilárdabb alap, melyre mind édes hazánk jövőjét, mind népünk boldogságát legbiztosabban építhetjük!

Adjon Isten e szent ügynek több ily lelkes pártfogót!

— Szerkesztőségünknel letett az egri kovács- és kerékgyártó egyesült czéh az árvizkárosultak részére 10 firtot; ugyanaz a gyöngyösi legettek számára 10 firtot; t. Urmenyi József ur a vizkárosultaknak 1 firtot.

— A magy. kir. helytartóságához küldött az árvizkárosultak felségelésére a zircz-eisterci rend egri tárháza 40 firtot, a gymn. tanárikar 33 firt 50 krt, s egy darab es. k. aranyat.

VEGYES HIREK.

— A nevelés szent ügye körül annyi erdemekkel koszoruzott angol kisasszonyok egri intézete febr. 27-én tartá meg a minden évben szokásos farsangi tánczvizalmat, mely egyszersmind mintegy

próbatéte ladottságá dön egyrés lelti főpá kedvenz szölkö ben el, s halma főtárgyává ságot, han zékekben, vendékek izlést, a fin sabb köri tá A szölkö, E ide ezen sz gyözödsse egy a lelk keiben nem Egyesült öln ak ez alk tapintatos v lemasszony tatására sol

Eger. valati estél tár javára. dékéről jött a casino étt san intézke politikai va — Hel gári kör ez terv füstbe kossága nem zül felhasznál értés, szeret „egri“ név r — Ute az utczák le szekaparas legnagyobb hogy találko kaparas és rulina. Külö a sárelhorda A városi el

Másnap voltam; köndozva talála halvány, bán lanságáról és körül. Egy g kai fölött, m készülvé ern ártult el.

— Boesá lyet foglalva lét teljesíthet esemény álta Olyan b rám, hogy m — Tudó soká, örökre haragszom. tét, mert azt megnyugszon Az én érzelme tába Sándor előttem a sz nagyságát is szerencsétlen készülvé rája

— Ne ad kisasszony! m költől rette uszkál egünk boldogságunk — Vann teg közellété tiszta, derült, siri némaság sik a lombok esalódunk, ha szív viharait f a közvetlenség megérezm az oly nyugodtan előtörni akaró

— Enged sehogysem en gyed nemcsak és ez oly tev zásában. Lehe kegyedet sza delő és akara Sándor gátot Addig — félre bñtessen a gon fölébe helyezé — Igaza

ól, legkivált a szá-
záz nemzet bizottmá-
uralkodó atyai felség-
tván koronájának Szi-
asztása a közös biro-
 hogy ezen lelketlen
gedtetik, s így szittatik
rodalomra s legkivált
feldultával annyi nyo-

ül érdekel, mindazáltal
hehrath bizottmányá-
ókra nézve esküdtszé-
ság ellenének tomboló
leletti vita alkalmával
zafi oly beszédet mon-
men tükrözi vissza a ci-
b u s c h n i k o t (Baeh-
folá, ki az eddigi sajtó
álte megvédhetni, hogy
büntetések kilenez év
80 ft bírságra rugnak.
lá a derék lengyel kö-
üntetéseket nem napok
mitjük és a pénzbírsá-
nálunk nincs annyi lap
rom független lapunk
és ezekre azon kemény
nem csak egy év alatt
es kormányzatnak el-
nek oka nem — miként
lengyel sajtónak jelle-
ünk állapotában kere-
raim. Bizonyos kerület-
egy koldus fogatik el,
a kerületi előjáró (Be-
alájja. Minthogy a kol-
akur, az előjáró ur a
negbotoztatja s a siket,
szólásra bírja, mit tesz
s a tízes vassal fenye-
Ekkor az előjáró mell-
kínzett most sem szól,
ismétli az előjáró bar-
nem maradt. Az elől-
a főbebezés utján ár-
büntetése csak abban
etből a másikba tete-
sonló esetet beszélt el,
désére, a civilisatorok
omolták a szónokot, de
hivatalnokok mellett vi-
vánságára bizonyítvá-
ára.

YSÁG

Eger, febr. 26.
zött megöszült, a még
zafi, t. Szajoli Fejér
hó 22-én követke-
derék plebánost, nt
N! „A tiszta-szajoli is-
csatolok csekély ala-
ennek kamatai éven-
gyermekkei közt böles
díjakul kiosztassanak.
méltóztassék azt a n-
jelenteni azon kérelem-
felügyelete alatt ke-
atván, évi kamatai a
és polgári eré-
és szent e z é l j á r á
és erről a tiszta-püspö-
hivatalosan értesíteni
telettel változatlanul

alázatos szolgálja
Fejér István s. k.

átárja magukban e so-
szűk hozzá: teljesen
eles férfiával, hogy a
ri erényekre nevelése
re mind édes hazánk
ságát legbiztosabban
nynek több ily lelkes

ett az egri kovács- és
z árvizkárosultak ré-
gyöngyösi leégettek
yi József ur a vizká-
óságához küldött az ár-
viz-cisterci rend egri
náríkar 33 ft 50 krt,

IREK.

ye körül annyi érde-
saszonyok egri inté-
minden évben szokásos
egszersmind mintegy

próbatéteit szolgál a nevendékek e részbeni előha-
ladottságának, Rendkívül fényes volt ez; a fény mi-
dön egyrészt nemes bőkezűségére mutatott a nagy-
lelkű főpártfogónak, érsekatyánk 5 exjának, ki e
kedvenc intézetet városunk valódi díszére, annyi
szülők benső örömeire atyai jószívűséggel árasztja
el, s halmaz gondjai közt magas figyelmének egyik
főtárgyává teszi: másrészt a fény nem a földi hiu-
ságot, hanem mindenben, a díszítmények és öltö-
zésekben, táncz és társalgásban s legkivált a ne-
vendékek csoportozatos mimjátékaiban a nemes
izlést, a finomsággal párosult szerénységet a maga-
sabb köri társalgás e legszebb díszét, tükrözé vissza.
A szülők, kiknek egyrésze távol vidékekről sietett
ide ezen szép alkalomra, lelki örömmel és azon meg-
győződéssel oszlottak szét, hogy kedves magzataik
egy a lelkiekben, mint a társadalmi modor kellé-
keiben nemesen kiképezve lépnek ki az intézetből.
Egyesült óhaja nyilvánult a díszes vendégkoszoru-
nak ez alkalommal is, hogy az intézet gondos és
tapintatos vezetője Bydeskty Amália fejede-
lemasszony 6 nagysága a jeles intézet felvirágoz-
tatására sokáig éljen!

Eger, mart. 1. Ma megy végbe a zene- és sza-
valati estély az árvizkárosultak és írói segélypénz-
tár javára. Sok vendég kettősmegyénk minden vi-
dékéről jött egybe. Az előadást társas esteli követi
a casino éttermében. A rendezők előre s igen oko-
san intézkedtek, hogy a barátságos összejövetel
politikai vagy tüntető színt ne öltösn.

Helyben egy új casino volt tervezőben pol-
gári kör cím alatt; de pártolók hiánya miatt a
terv füstbe ment. Eger lelkes hazafiúi érületti la-
kossága nem hagyá magát félrevezettetni s eszkö-
zül felhasználni oly célra, mely a szép egyet-
értés, szeretet megingatására törekedett. Hiába az
„egri“ név nem tőr magán szennyet.

Utezáinkon a sár térdig ér, daczára, hogy
az utazók legnagyobb része közeve van. A sárössz-
szekaparáns nem sokba kerülne, s az által a csizma
legnagyobb ellene el volna háritva. Nem hiszszük,
hogy találkoznék ember a városban, ki a sárössz-
szekaparáns elhordatás költségéihez szívesen ne já-
rulna. Különösen a fűtezőn az érseki palota előtt
a sárelhordatás és kövezet-igazítás kiálto szükség.
A városi előjáróság okosan cselekednék, ha erre

hivatalnokot, vagy bizottmányt nevezne, mely, ha
nem lehet másképp, kivétel útján gyűjtene erre pénzt,
s a sarat évenként legalább kétszer, tavasszal és
őszszel — elhordatná. A sár alatt a legjobb köve-
zet is elromlik, s így már ezért is kellene a partokról
lehordott sarat eltávolítani. — Sőt tán legezésze-
rűbb lenne, ha e czélra minden család egy napi
munkát, a fogatbirtokosok egy napi fuvat felaján-
lanának.

Mintán az egri főelemi tanodához kapcsolt
és 315 o. é. forint évi fizetéssel ellátott rajztani-
tői állomás betöltése végett mult évi október
24-én tartott csőd eredménytelenül maradt, az
ugyanazon állomás betöltése végett u j a b b e s ö d
f. évi m a r c i u s 27-én fog megtartani. A pályá-
zóktól megkivántatik: hogy képességi és erkölcsi
bizonyítványokkal felszerelt folyamodványaik az
egri főelemi tanoda igazgatóságának
adják be; a fenebbi határnapon pedig egyszers-
mind némely földadandó — leginkább építészeti —
rajzok kidolgozására készen legyenek.

A korcsmárosok örömeire jelentjük, hogy az
osztrák kis itze városunkban is újra behozatott —
alig hiszszük, hogy azért az ital ára alábbszáll.
Egyébként beérnénk immár kis itzevel is, csak több
ne hozatnék újra be, s mi van is, eltávolíttatnék —
a közelmúltból.

Ft. A s z a l a y László kanonok ur egy teke-
asztalt s hozzávalókat ajándékozott a helybeli le-
gényegyletnek.

P o z s o n y i és H o r v á t h színészársasága
a böjti időszakra városunkba jö, smár a jövő szom-
baton kezd meg előadásait.

A Szent-István-Társulat által kiadott Ma-
gyar Egyetemes Encyclopedia III. kötete megér-
kezett az egri érseki megyei tagok részére — sőt
nagy részben már szét is küldtetted. Azokat, kik e
kötetet még nem kapták, tisztelettel figyelmeztet-
jük, hogy azt átvehetik az érseki lyceumi nyom-
dában.

Miskolczról írják, hogy gróf Erdődy, a ki
mint Aspermont utód az ónodi uradalmat a Rákó-
czy ágon bírja, a hazai lapok felszólamlásai nyomán
elhatározta, II. Rákóczy Ferencz hamvait önköltsé-
gén a haza földjére szállítani. A gr. e hamvakat az
épen most épülés alatt levő ónodi templomban

akarná letétegni, a hol számukra fejedelmi porokhoz
méltó sirboltot építtetne. Ónod, mint Rákóczybirtok,
s a nagy-jelentőségű 1707-diki gyűlés székhelye,
bizonyára sok illetékességgel bir Rákóczy tetemei-
nek befogadására. Gr. Erdődy ebbeli tervét Barta-
kovics Béla egri érsek 6 excjával is közlé, a ki azt
nagy mértékben helyeselte. (S.)

Az „I d ö k T a n u j a“ adakozásokat gyűjt
arra, hogy pápa 6 szentségének a vizkárosultak ré-
szére adott 2000 frt megtéríttessék. Az indítvány és
gyűjtés jó lehet, de nem szép, s mindenesetre leala-
csonyító az adakozóra nézve. A tul buzgalkodó
lap találhatott volna t i s z e s e g e s e b b címet a
„megtérítés“ helyett.

A Rákóczy-induló szerzője — Bräuer ur szerint
— S c h o l l Miklós, az Eszterházy ezred egykor oly
híres zenekarigazgatója, ki fia volt a bécsi karanté
kapui színháznál működő fuvolásnak. Megjelent
először (zongorára téve) Bécsben M e c h e t t i n é l
ily cím alatt: „Kedvenc induló, melyet a cs. kir.
herczeg Eszterházy gyalog ezred számára annak
karigazgatója szerzett és zongorára 4 kézre nemes
D e c r e t F. tett“. — Magától értetik — jegyzi meg
a közlő — hogy itt csak az i n d u l ó r ó l van szó,
de semmiesetre sem a dallamról, melynek eredete
Rákóczy idejére terjed vissza.

A közelebb meghalozott Pillersdorffól
a S. bécsi levelezője ezeket írja: Pillersdorff bure-
aucratius pályán lett 1848-ban az első alkotmá-
nyos minister. Alkotmányát vele együtt csakhamar
megbukatta a forradalom. Gyengeségét legalább-
ban jellemzi a következő adat: 1848-ban Pillers-
dorff proclamálta a szabad elveket, köztük termé-
szetesen a szabad a sajtót is. Néhány nappal ké-
sőbb az első ellenzéki lap megjelent és az első el-
lenzéki cikkek olvasásánál az alkotmányos mi-
nister — elájult! — A Reishsrathba Pillersdorff
ur majdnem kizárólag a budget-bizottmány élén
állott és az „O. D. Post“ keseregve említi fel, hogy
kedden lesz az első alkotmányos ministernek te-
metése és szerdán — febr. 26-dika.

A tiszapartiak megnyugtására jelentjük,
hogy a Tisza jege Szolnoknál is elindult, s így az
eláradástól kevesebbé lehet félni.

TÁRCSA.

A kis énekesnő.
(Eredeti beszély. Vége.)

Másnap, mint ígértem, jökor a kis énekesnőnél
voltam; könnyű regöltönyben a pamlagon ábrán-
dozva találám. Szép fürtei rendetlenül hulottak
halvány, bánatos arczára, míg szeméit az éj álmat-
lanságáról és könyeiről tanuskodó vörös gyűrű folyta
körüli. Egy gyenge, fájdalmas mosoly vonult el aj-
kai fölött, midőn beléptem. Ugy látszik, el vala
készülve erre, mert legkisebb meglepetést sem
árukt el.

— Bocsánat, drága kisasszony! — mondám he-
lyet foglalva mellette — hogy ígértemnek csak fé-
lét teljesíthetem; de Sándor barátom egy véletlen
esemény által lefoglalva — nem kísérhetett ide.
Olyan busan, olyan szemrehányólag tekinte
rám, hogy majd nem megbántam hazudásom.

— Tudom, ismerem e véletlen eseményt, mely
soká, örökre elszakítá őt tőlem. De, látja, én nem
haragszom. Hiszen én csak azért ohajtám közellé-
tét, mert azt hívéim, hogy ez reá nézve kellemes, és
megnyugszom távollétén, mivel most ez boldogítja.
Az én érzelmeim, szeszélyeim nem jöhetnek számi-
tásba Sándor boldogsága mellett. Ne is titkolja hát
elöttem a szomorú valót; a baj, melynek forrását,
nagyságát ismerjük, könnyebben orvosolható és a
szerencsétlenség elviselhetővé lesz, ha el vagyunk
készülve rája.

— Ne adjon helyet e sötét gondolatoknak, drága
kisasszony! Mért kétségbeesni a jövőről és villá-
móktól rettegni azért, hogy néhány bárányfelbő
uszkál egünkön? Egy gyenge szellő szétíti őket s
boldogságunk napja régi fényében tündöklendik.

— Vannak jelenetek A. úr, melyekből a ferge-
teg közellétét bátran megjósolhatjuk. Az ég lehet
tisztá, derült, ha a lég fojtó s az egész természet
siri némaság ömlik el, midőn a szellő félve bujdo-
sik a lombok közt s a madár menhelyet keres, nem
esalódunk, ha a vihart küszöbön képzeljük. És a
szív viharait fölsimerni mennyivel könnyebb, midőn
a közvetlenség egzszersmind bizonyosságot ad. Én
megérem azt, s ennek tulajdoníthatja, hogy most
oly nyugodtan lát — szöla szavai bizonyosságnal egy
előtörni akaró könyet visszanyomva szívéhez.

— Engedjen meg nagysá! de e pontra nézve
sehogysen engedhetem önék az utolsó szót. Ke-
gyed nemesak szíve, kegyed képzelme után is indul
és ez oly tevékeny, oly engedelmes a veszély tul-
zásában. Lehet, a legközelebbi órák meggyözendik
kegyedet szavaim helyességéről s a lábainál tér-
delő és akaratlan késedelmeért bocsánatot eső
Sándor gátot rakand a képzelem csapongásának.
Addig — félre a busongó arczal; vig mosolyával
büntesse a gondatlant, ki az udvariasság szabályait
fölebbe helyezé a szerelem törvényeinek.

— Igaza van, A. úr! Sándor el fog jöni. Szivem

sugja ezt; de e látogatás csak haldoklásomat köny-
nyitendi, éltemet megövi nem lesz képes. Majd ha
a tapasztalás, a csalódás tövisei szívébe nyomulnak,
midőn ábrándjai egéből újra leszálland a földre, eszé-
be fog jutni a boldogság, melyet egymásnak terem-
tünk és eljövend ágyam szélére imádkozni, hogy Isten
támaszsa fel e boldog órákat égét sirjokból; de
— késő lesz. Megőrök akkor úgy szemem sugára és
én nem fogom megismerni szeretett alakját, meghil
most érte forrón lángoló szivem és ajkaim csak imára
nyilandnak meg, melyek most az ő nevét rebegik
szüntelen. A nemezis megboszulandja hűtlenségét,
melyet én megboszolok neki.

Sűrű könyzáró tört elő szeméből e szavak
után és szívzaggató sohajokban igyekvők fájdalma
szabadulni. Szabad menetet engedék a fájdalom
e megrázó nyilvánulásának, meg levén győződve,
hogy a könyek a legjobb vigasz.

Midőn szállásomra visszatérék — elhatározott
szándokom volt Sándort kihíni s ha megjavítani nem
lehet, legalább egy ecelatant scandalum által tenni
semmivé a bárónő hódítását.

M. R. barátomhoz sieték, hogy ez ügyben se-
gedemül kérjem föl. Midőn tervemről értesítém, el-
fogadva a szerepet, melyet neki szántam, folytatá:
Megbocsáss barátom! de bár akaratlanul, én is esz-
köze, elősegítője valék e szerencsétlenségnek, mely
közted és Sándor közt szakadást idézett elő. Én R.
báróné házához régóta járatos vagyok. A báró na-
gyobb részét utazással töltvén idejét, nagyon termé-
szetes, hogy ismeretségem csakis a bárónőre szo-
ritkozik. Nem mondhatnám, hogy valami különös
bajlammal viseltetem személye iránt, nagyon szép
s nagyon eszesnek találám őt; kettős ok óvatossáknak
lenni. De estélyei vigak, társalgása szívélyes, kel-
lemes, s ez okból gyakran megfordultam nála. Teg-
nap felszólított, kísérjem a bálba. Ugyis szándékom
levén azon megjelenni — elfogadám ajánlatát. Jó ide-
ig voltunk már ott, midőn a teremajtó függönyei szél-
váltak és ti beléptetek. Ismeri ön azon fiatal embert
— kérdé, Sándorra mutatva. Igennel felelék. S ama-
csinos kis leányka karjain? „Soit-disant jegyese.“
Ugy látszik, nem akart egyebet tudni, mert felhagya
a további kérdéssel. Ejjfel félt járt az idő, midőn
a báróné megragadva karom — a szomszéd terembe
húzott. A czukrász felé intézte lépteit, és az ott
vásárló Sándor mellett állapodék meg. A véletlen
ugy akará, hogy egy süteményfajból Sándor az utol-
só darabot vevé el. A báróné a czukrásztól ugyan-
abból kérvén, már nem kaphatott. Udvarias gyerek
levén Sándor mindenba, felajánlá neki a vett darab-
ot. Szót szó követett és egzszere csak azon ve-
vém észre magam, miszerint az új ismeretségnek
némi érvényt adandó, nincs egyéb hátra, mint őket
egymásnak bemutatni. Ezt megtéve bocsut vevék
tőlök. Egyébiránt a talány kulcsához csak ma jö-
vék. A báróné a domonkosokhoz szokott járnai mi-
sére és itt látta nehányszor Sándort. Azóta mindent
megkísértett, hogy megismerje, de terve csak teg-
nap sikerült; különben sajnálom Sándort, e nő sze-
rencsétlenné fogja tenni.

E szavak után Sándorhoz sietett. Félóra mulva

azon hírrel tért vissza, hogy az forrózában tekszik.
A szenvedélyes tánczban kimelegedve hazatértében
meghüté magát és ez ágyba dönté.

Három hó folyt el e főnebbi esemény óta.
Sándor naponként rosabbul lett, míg betegsége
typhussá fejlődött. Az ügyes orvosi segély azonban
megmenté éltét, csak szép barna fürtei és büszke
tekintete estek áldozatul. Betegsége legaggasztóbb
perceiben egy fiatal leányka könyezett ágyánál,
lecsókolvá homlokáról a benső kinok által kisajtott
izzadság cseppeit, s ez — a kis énekesnő volt.
Végre jobban lett. Midőn szobáját elhagyni
megengedtetett, legelső sétája a — bárónőhöz volt.
Itt várt reá a legsúlyosb csapás. A büszke nő más
hódításokkal növelé dicsőségét Sándor betegsége
alatt, és ugy kaczagott, hogy ez a kopasz ifju azt
akarja, hogy őt szeresse.

A testbeteg — lelkiég is megtörve távozott e
nőtől, kiért kedvesét, boldogságát, becsületét koz-
kára tevé, elveszté.

Sötét buskomolyság veit erőt egész lényén.
Lesitött szemmel, meggörbedve járt most az a szép
ifju, kit azelőtt a nők ugy szerettek, társai ugy iri-
gyeltek.

A kis énekesnő pedig napról napra halványabb,
betegbb lön, Sándor szerencsétlensége csak siet-
teté feloszlását. A szegény lánykának ugy fájt a
gondolat, hogy most, midőn a bárónővel viszonya
felbomlott, most sem akar visszaemlékezni ő reá,
a ki oly igen szerette és szereti folyton.

Megsajnáltam a kedves gyermeket és elhatár-
zám, ha lehet, Sándort visszahozni neki — ettől re-
ménylven egyedül felgyógyulását vagy legalább
végperezei boldogságát.

Sikerült.
Szomoruan megható jelenet volt az, midőn a
két szerelmes ismét találkozott. Mint midőn az oc-
toberi nap egy az öszi szellővel küzdő hervadó vi-
rágot lel. Mindketten szerették volna egymással
elhitetni, hogy újra boldogok lesznek, de hiába. Az
életnek csak egy tavasza van; a szerelem rózsája
csak egyszer virít.

A kis énekesnő újra mosolygott ugyan, újra
vig volt, de csak mint a hattyu, mely végdálában
lelkét röpi el. Arczára nem jött többé vissza az
a szép piros szín, hangja mindig gyengébb lön és
midőn a tavasz verőfénye új életet adott a termé-
szetnek — a sirok virágai egy — hervadt szállal
szaporodtak, s ez — a kis énekesnő volt.

A i temető keleti részén kis sir dombo-
rul; egyszerű vaskeresztjén az év legutolsó és leg-
első virágaiból font koszoru díszelg; a kegyeletos
kéz, mely azt odarakja — Sándoré, kit én és az öz-
vegy gyakran elkísértünk szép ábrándos csüdes
estéken a sírig, és a ki ott órákig elmélkedik, hány
koszorut készíthet még, míg ő is kedvese mellé jut?
s ugy örül, oly boldog, midőn a temetőn végigrepülő
szellő fölébe sugja a választ, hogy keveset, nagyon
keveset!

Aldor Imre.

